

מי רצח את מוחמד

האבן והאסכסט שוממים. אפילו כלבים לא נובחים במקום. רק הרוח שורקת בין הבתים. הרושם הכללי הוא של שיממון ועזובה, עיריררפאים.

„בכלל לא

היינו כאן”

אך מסתבר שבכל-זאת יש במקום חיים. 30 מתוך 50 המיבנים מאוכ-לסים, אבל האנשים שותקים. מן הדברים המעטים שהם מוכנים לספר מסתבר שביום השלישי, יום התקרית, לא היו חלק מהתור שבים במקום, ואלה שנשארו, נשארו בבתי-הם. „אני ואשתי אביגיל בכלל לא היינו כאן ביום שלישי. היינו באשקלון”, אמר הרב המקומי, נחמיה טיילור, שהוא עולה חדש מאנגליה. ביתם בן ארבעת החדרים

מבלי לציין אם נפצע או נהרג מישטרה כתוצאה מכך. מדוע חיכתה המישטרה ארבעה ימים כדי לפתוח בחקירה, ועשתה זאת רק אחרי שנמצאה הגופה. בעוד שאם הנרצח התלוננה על היעדרו מיד למחרת התקרית?

את אנשי הכפר עבויין מעסיקה לא רק תעלומת מותו של מוחמד. הם זועמים על התנגדות המישטרה והמימשל בכל הקשור בקבורתו של הנער. מובן שהיה צורך להעביר את הגופה לבדיקה פתולוגית, אבל הדבר נעשה בגסות.

כשנתגלתה הגופה התאספו כל אנשי הכפרים הסמוכים — תורמוס-איה, ג'נגיליה וסינג'יל — והביאו את גופתו, כמינהג המקום, אל אימו, בתהלוכה של המוני-עם. בראש התהלוכה צעדו התלמידים מבית-סיפרו בסינג'יל, יחד עם האם המשיכו המלווים אל המיסגד שבמרכז הכפר, כדי לערוך את תפילת-האשכבה. אחרי זה הם עמדו לצאת לבית-הקברות, שעל צלע ההר בפאתי הכפר, כדי לטמון אותו באדמה.

בטרם עזבו את המיסגד הופיעו, לפי דיברי אחד מתושבי המקום, „איוה 15

וספר לימוד חבוק בידו”, מספר הדוד, „כדור כנס לראשו מאחור ויצא ליד העין”.

על נסיבות מותו של הנער שלוש גירסות שונות: שתיים של בני הכפר ואחת של המישטרה.

הגירסה הראשונה שנפוצה בין אנשי הכפר, היא שאנשי ההתנחלות שילה הר-סמוכה תפסו שלושה נערים שיירו אבנים במכוניותיהם. לשניים הם הרביצו מכות רצח, ואילו את השלישי חטפו ואחרי-כך הרגו והשליכו את גופתו. הגירסה השנייה, שאותה סיפר בן כיתתו של מוחמד, ידו אבנים נערים מהכפר, בנייהם מוחמד, ידו אבנים במכוניות חולפות. המתנחלים ירו לעברם, פצעו שניים מהם, ואילו את מוחמד הרגו. את גופתו הם לקחו איתם והסתירו אותה לכמה ימים, ואחרי-כך השליכו אותה סמוך לכביש.

לעומתם טוענת המישטרה, כי ביום הר-שלישי שערב הקימו נערים מן הכפרים הסמוכים מחסום על הכביש בין שכם וירושלים. הם הטילו אבנים על מכונית של מתנחלים משילה, ואלה ירו לעבר הנערים. אחד מהם נפצע בידו והאחר

ב בית הצבוע בצבע תכלת, בכפר עבויין, צפונית לרמאללה, יושבת מרים סחוויל ומבכה את בנה, מוחמד. מסביבה בחדר רחבי-הידיים עשרות נשים, קרובות מישפחה ובנות-הכפר, מנחמות אותה באבלה. בבית שממול, בביתו של מחמוד דרדס, יושבים הגברים. דרדס הוא דודו של הנער, שהפך לפני שנתיים אפטרופוס המישפחה, כשהאב נסע לעבוד בכוויית.

מרים ילדה וגידלה ארבעה ילדים. שלושה עזבו את הבית והתפזרו בעולם: הבת חיה עם בעלה וילדיה בשיקגו, הבן הבכור הוא רופא בספרד, והבן השני הצטרף לאביו בכוויית. רק בן-הזקונים מוחמד, בן ה-18, נשאר איתה, ועכשיו גם הוא איננו.

„הוא יצא ביום השלישי בבוקר לבית-הספר בסינג'יל, ולא חזר עוד אלי”, לוחשת האם, כשדמעות זולגות על פניה חרושות הקמטים. הדיבור קשה עליה, ואת המשך הסיפור סיפר הדוד.

„הוא היה תמיד חוזר עד שתיים בצה-ריים. כשלא הגיע עד הערב, התחלנו לדאוג”. היאגה הפכה לחשש כבד, כשגודע למישפחה שמוחמד לא הגיע באותו בוקר לבית-הספר.

„למחרת הלכה מרים לתחנת המישטרה ברמאללה”, המשיך הדוד, „ושם אמרו לה שהבן שלה עצור אצלם ושתביא לו בגדים. היא חזרה למחרת עם בגדים ואוכל בשביל מוחמד, אבל לא רצו לקחת אותם ממנה, וגם לא נתנו לה לראות אותו. במישטרה אמרו שהם יודיעו לה מתי תוכל לראות את הילד”.

קליעי

„אם 16”

שלושה ימים המתינו בני-מישפחתו של מוחמד לאות מן המישטרה, ולא שמעו דבר. עד שבשבת בבוקר, ארבעה ימים אחרי היעלמו, נמצאה גופתו על-ידי רועה-צאן, בין הסלעים בשיפולי ההר קרוב לכביש המוביל לסינג'יל.

„כשמצאו אותו היה שעון היד שלו לידו

מרים סחוויל מחזיקה את תמו-נת בנה המת ומתייפחת. שלו-שת ילדיה האחרים עזבו את הבית, וכעת נרצח בן הזקונים.

שולמית לוויין מהתנחלות שילה, עם בתה, „אנחנו יר-דים רק להגנה עצמית, רק באוויר, לא כדי להרוג”.

מרוהט בטוב טעם, וארון הספרים, אשר תופס קיר שלם, גדוש בכתבי קודש ופרי שנות. אבל על מה שאירע במקום ביום שלישי אין הרב מוכן להרחיב.

מסלול מוזר

לכדור-המוות

ב בית אחר מספרת שולמית לוויין, שבאותו יום היא לא עזבה את הבית ואין היא יודעת דבר על התקרית. „אני יודעת שאנשי הכפר סינג'יל מקימים מחר-טומים, ואז אנחנו חייבים לעצור את המכו-ניות והם מיידיים בנו אבנים. אנחנו יורים להגנה עצמית, אבל רק באוויר, אף פעם לא כדי להרוג”.

מסתבר שלכדור שנורה ביום השלישי, באוויר היה מסלול מוזר. והוא פגע בראשו של מוחמד. מייד עם גילוי גופתו נעצר אותו תושב שילה שדיווח על התקרית היריות, והודה כי גם הוא היה בין היורים. שמו נתן נתנסון, בן 38, אחד מוותיקי המקום. **ציפורה כפלו**

מכוניות צבאיות. החיילים רצו לקחת איתם את המת לאבוכביר”. אנשי-הביטחון ניתקלו בהתנגדות חריפה, וחזרו כלעומת שבאו.

„אחרי שעה יצאנו לבית-הקברות וקברנו את הנער”, המשיך לספר התושב, „ואז, כשהמת כבר היה קבור באדמה, הגיעו איוה 50 מכוניות עם צבא ומישטרה. הם התגברו על התנגדותנו ביריות רובים ורימוני גזן מדמיע, הוציאו את הגופה מן האדמה ולקחו אותה לאבוכביר”.

השלטונות אמרו למישפחת הנער שהם יודיעו לה מתי תוכל לבוא לקחת את הגופה. „עכשיו מחכה כל הכפר שמוחמד עבדאללה יוסוף סחוויל יחזור לכפרו עבויין, וייקבר באדמתה”. אמר דודו, מחמוד דרדס, כשעצב ניבט מעיניו.

בעבויין שבילי האפר הומים אדם, והשיחות הנזעמות על מותו של הנער מהדהדות באוויר. לא כך בהתנחלות שילה, במרחק 2.5 קילומטר משם.

בשילה כבישי האספלט שבין מיבני-

נהרג. גופתו נמצאה רק בשבת בבוקר. ליד הגופה נמצאו קליעי אם 16. עדיין לא התקבלו תוצאות הבדיקה הפתולוגית באבוכביר, אבל בהתאם לממצאים רא-שוניים נמסר שהצעיר נורה בראשו. עדיין לא ברור מהו קטר כלי-הנשק ממנו נורה הצעיר.

המחלקה לזיהוי פלילי של המישטרה מחפשת רובה מסוג אם 16 (שכמוהו מצויים בין השאר בידי מתנחלים, שבו בוצעה זההריגה).

תהלוכה
המונית

אם כי גם לגירסות של בני הכפר אין סימוכין, הרי שגירסת המישטרה היא התמוהה מכולם. ראשית: מדוע לא הועיק הנער הפצוע, שנמלט מהמקום, את בני כפרו כדי לקחת את גופת הברו? שנית: באותו יום מסר תושב ההתנחלות שילה הודעה במישטרה על התקרית ועל היריות,

הקבר
בבית-הקברות שליד כפר עבויין, גופתו של הנער הוצאה ממנו על-ידי השילטונות.